

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Ing. Bc. N. T.**, zast. JUDr. Karlem Stejskalem, LL.M., advokátem, se sídlem Tomášská 25/6, Praha 1, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 118/16, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 2. 2019, č. j. 10.01-000012/19-004, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2023, č. j. 6 A 61/2019-338,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátovi JUDr. Karlu Stejskalovi, LL.M. **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč. Tato částka bude zástupci žalobkyně vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 2. 2019, č. j. 10.01-000012/19-004, žalobkyni neurčila advokáta k poskytnutí právní služby podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, o jehož ustanovení žádala za účelem vedení řízení před Ústavním soudem ve věci sp. zn. IV. ÚS 4317/18, jelikož nedoložila svá tvrzení rozhodná pro osvobození od soudních poplatků.

[2]Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 3. 6. 2021, č. j. 6 A 61/2019-191 (dále jen „první rozsudek“), žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované zamítl.

[3]Proti citovanému rozsudku městského soudu podala žalobkyně kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 3. 2022, č. j. 4 As 246/2021-44 (dále jen „zrušující rozsudek“), první rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4]V odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že městský soud v záhlaví ani odůvodnění prvního rozsudku jednoznačně a nezaměnitelně nespécifikoval žalobou napadené správní rozhodnutí. Z výroku rozsudku i ve spojení s jeho záhlavím totiž bylo zřejmé pouze to, že městský soud rozhodoval ve věci žalobkyně proti žalované a že žalobu zamítl. Zavázal proto městský soud, aby v dalším řízení jednoznačně identifikoval napadené správní rozhodnutí a věc meritorně posoudil.

[5]Městský soud následně rozsudkem ze dne 31. 5. 2023, č. j. 6 A 61/2019-338, žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl.

[6]V odůvodnění rozsudku nejprve konstatoval, že nepřipustil rozšíření žaloby, jelikož se týkalo ochrany proti nezákonnému zásahu žalované, a dosavadní výsledky řízení by tak nebylo možné použít, bylo by tedy nutné znovu posuzovat všechny důvody pro podání nové zásahové žaloby. Dále citoval dotčená ustanovení zákona o advokacii a připomněl, že podmínky pro určení advokáta podle § 18 odst. 2 zmíněného zákona musí být splněny kumulativně. V každém jednotlivém řízení o žádosti o určení advokáta pak bylo povinností žalobkyně osvědčit splnění zákonných podmínek, přičemž ta nebyla oprávněna pouze odkázat na jiná řízení či skutečnosti známé žalované z její úřední činnosti. Z obsahu žádosti žalobkyně bylo zřejmé, že uvedla dvě osoby tvořící společnou domácnost. Proto byla k výzvě žalované povinna osvědčit majetkové poměry své i druhé osoby. Žalobkyně byla k uvedenému povinna podle zákona o advokacii, přičemž žalovaná postupovala správně, pokud na osvědčení majetkových poměrů trvala i v posuzovaném případě.

[7]Městský soud dále konstatoval, že lhůta uvedená v § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), byla pořádková, její nedodržení tak nezakládalo nezákonnost postupu žalované. Skutečnost, že rozhodnutí žalovaná vydala až po vydání usnesení Ústavního soudu ve věci, v níž žalobkyně žádala o určení advokáta, pak byla pro posouzení splnění podmínek podle zákona o advokacii nevýznamná. Městský soud vyloučil rovněž skutečnost, že by žalovaná žalobkyni diskriminovala. Neshledal ani, že by žalovaná kladla žalobkyni s ohledem na její zdravotní stav nepřiměřené překážky. Naopak žalovaná postupovala správně, pokud při posuzování věci vycházela z údajů uvedených v žádosti žalobkyně o určení advokáta. Svoje rozhodnutí současně řádně odůvodnila. K žalobkynin odkazovanému nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/2021, č. 38/2023 Sb., městský soud uvedl, že se týkal zastavení řízení o žádosti o určení advokáta osobou, jejíž majetkové poměry byly dobré. V žalobkynin odkazovaném případě tak šlo o právní nepřipustnost určení advokáta, nikoli neprokázání majetkových poměrů. Městský soud uzavřel, že i v případě, kdy žalobkyně namítala dlouhodobou stabilitu jejích majetkových poměrů, bylo její povinností v posuzované věci konkrétně osvědčit své i matčiny osobní a majetkové poměry.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[8] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost, v níž označila důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[9] V ní namítla, že městský soud nesprávně vyložil nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/2021, č. 38/2023 Sb., kterým zrušil část § 18c zákona o advokacii ve znění „*jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a*“. Dospěl totiž k závěru, že zákonodárce nemůže omezit právo žadatele obrátit se na žalovanou s žádostí o určení advokáta pouze na případy odůvodněné příjmovými či majetkovými poměry, neboť by tím porušil právo na přístup k soudu zaručené v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Zkoumání příjmových a majetkových poměrů v souvislosti s žádostí o určení advokáta je tak rovněž s ohledem na znění právní věty citovaného nálezu Ústavního soudu nyní protiústavní. Městský soud dále nezohlednil možnost přímé diskriminace stěžovatelky, a to z důvodu rasy, etnického původu a věku podle § 2 odst. 3 zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon). Uvedený argument je patrný po přečtení str. 4 a 8 vyjádření žalované k žalobě. Dále stěžovatelka namítla, že městský soud napadeným rozsudkem porušil její práva garantovaná v čl. 5 Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením (Sdělení č. 10/2010 Sb. m. s.).

[10] Městský soud podle stěžovatelky dále nevycházel ze skutkových okolností patrných ze správních spisů, jelikož její matku V. T. považoval za společně posuzovanou osobu podle § 18c odst. 4 zákona o advokacii. V žádosti stěžovatelky však byla její matka uvedena pouze jako zástupkyně pro doručování. Nadto stěžovatelce nedala souhlas s uvedením jejích příjmů do žádosti. Závěrem stěžovatelka namítla, že napadený rozsudek je vnitřně rozporný, jelikož v odstavci 21 jeho odůvodnění městský soud uvedl, že osobní a majetkové poměry stěžovatelky jsou dlouhodobě stabilní. To však stěžovatelka nikdy netvrdila, naopak vždy dokládala jejich nestabilitu a nepříznivost. Napadený rozsudek městského soudu je tak podle stěžovatelky nepřezkoumatelný.

[11] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve konstatovala, že Ústavní soud se ve stěžovatelkou citovaném nálezu nezabýval „obvyklou věcí“, jako je žádost o určení advokáta, nýbrž specifickým případem, v němž žalovaná zastavila řízení o žádosti o určení advokáta pro právní nepřípustnost. Žádost se přitom týkala určení advokáta k poskytnutí placené právní služby. I po vydání citovaného nálezu Ústavního soudu je tak žalovaná oprávněna určovat advokáty pouze k bezplatné právní službě, nemůže se však již bez dalšího opřít o část § 18c odst. 1 zákona o advokacii, který odkazoval na příjmové a majetkové poměry. Ustanovení § 18c odst. 4 téhož zákona však zůstalo zmíněným nálezem nedotčeno, a proto musí žadatelé i nadále ve formuláři žádosti tvrdit a dokládat své příjmy.

[13] Městský soud pak správně uvedl, že žalovaná neuplatnila vůči stěžovatelce žádnou formu diskriminace. Ostatně z kasační stížnosti není zřejmé, co konkrétně stěžovatelka

tvrzenou diskriminací mínila. Pouhý odkaz na vlastní poměry nemůže zakládat přímou diskriminaci. Žalovaná se dále věnovala problematice ustanovování zástupce účastníkovi řízení soudem podle § 35 odst. 10 s. ř. s. a souvisejícím výdajům státu. Zdůraznila, že každé dobrodíní zákona musí mít své hranice a musí být výjimečné. Pokud si nechtěla stěžovatelka pro řízení advokáta zvolit, musela v souladu s § 18c odst. 4 zákona o advokacii strpět sdělení svých poměrů. Ostatně i městský soud stěžovatelce zástupce ustanovil na základě její vzorové žádosti zástupce. K odstavci 21 odůvodnění napadeného rozsudku žalovaná uvedla, že slovem „stabilita“ mínil městský soud „neměnnost“. Uvedený závěr učinil ve vztahu k povinnosti stěžovatelky v případě každé jednotlivé žádosti o určení advokáta osvědčit své aktuální poměry. Nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost proto rozsudek městského soudu netrpí.

[14] S ohledem na tyto skutečnosti žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti odkázala na důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[16] Podle písm. a) citovaného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Podle písm. b) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*. Podle písm. d) tohoto ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.

[17] Stěžovatelka kasační stížností v posuzovaném případě napadá rozsudek městského soudu, kterým rozhodl znovu poté, co jeho první rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky.

[18] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., *kasační stížnost je dále nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*.

pokračování

[19] V posuzovaném případě je zřejmé, že Nejvyšší správní soud zrušil první rozsudek městského soudu z důvodu absence jednoznačné a nezaměnitelné specifikace žalobou napadeného správního rozhodnutí. Z výroku rozsudku i ve spojení s jeho záhlavím totiž bylo zřejmé pouze to, že městský soud rozhodoval ve věci stěžovatelky proti žalované a že žalobu zamítl. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, N 119/37 SbNU 519, však kasační stížnost proti druhému či dalšímu rozhodnutí krajského (v nyní posuzované věci městského) soudu nemůže být nepřijatelná, pokud se předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu nemohl vyjádřit k meritu věci, například pokud vytkl správnímu soudu v prvním rozhodnutí nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS).

[20] Nejvyšší správní soud se tak ke druhé kasační stížnosti mohl nejprve zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě stačila k jeho zrušení. Stěžovatelka konkrétně namítla, že městský soud v odstavci 21 odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že podle stěžovatelky byly její příjmové a majetkové poměry stabilní. Uvedené však stěžovatelka nikdy netvrdila, nýbrž dokládala soudu pravý opak. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z textu odůvodnění napadeného rozsudku uvedeného v odstavci 21 je zřejmé, že slovem „stabilita“ městský soud mínil spíše neměnnost nepříznivé majetkové situace stěžovatelky, kterou opětovně dokládá v jednotlivých správních řízeních o obdobných žádostech o určení advokáta či řízeních před soudem. Zmíněný závěr učinil v souvislosti s tvrzením stěžovatelky, že její majetkové poměry žalovaná i soud musely znát. Městský soud však zdůraznil, že povinnost prokázat příjmové a majetkové poměry své a osob žijících ve společné domácnosti se váže jednotlivě ke každému konkrétnímu řízení. Tímto závěrem tak poukázal na skutečnost, že ačkoli by mohla být žalovaná s dlouhodobou situací stěžovatelky seznámena, nic to neměnilo na povinnosti stěžovatelky k žádosti o určení advokáta pro konkrétní řízení před Ústavním soudem osvědčit své aktuální příjmové a majetkové poměry.

[21] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak nebyl naplněn.

[22] Stěžovatelka dále namítla, že městský soud při posuzování věci nevycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Do žádosti o určení advokáta totiž stěžovatelka svou matku V. T. uvedla jako osobu pro doručování, která jí ostatně ani nedala souhlas s uvedením jejích příjmů do předmětné žádosti.

[23] Z žádosti o právní službu pro fyzickou osobu podle § 18c zákona o advokacii ze dne 20. 12. 2018, kterou stěžovatelka v posuzovaném případě žádala žalovanou o určení advokáta podle citovaného ustanovení zákona o advokacii za účelem vedení řízení u Ústavního soudu, je zřejmé, že v části II. Rodinné poměry žadatele stěžovatelka k údajům o počtu osob v domácnosti uvedla dvě osoby. Konkrétně pak do tabulky zapsala, že v domácnosti žije se svou matkou V. T., na níž není finančně závislá. Jinak řečeno, z předmětné žádosti je zřejmé, že stěžovatelka svou matku označila za osobu žijící ve

společné domácnosti. Pokud z této okolnosti následně žalovaná i městský soud při posuzování věci vycházely, nedopustily se žádného pochybení.

[24] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud při posuzování věci vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a jeho závěry mají oporu ve spisech. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak nebyl naplněn.

[25] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatelky, že městský soud nezohlednil diskriminaci z důvodu rasy, etnického původu a věku podle § 2 odst. 3 antidiskriminačního zákona, které byla podrobena ze strany žalované, což je zřejmé ze stran 4 a 8 vyjádření žalované k žalobě. Stěžovatelka totiž nic konkrétního k tomuto tvrzení neuvedla, ani neoznačila konkrétní závěry či postup žalované, kterým se vůči ní dopustila namítané diskriminace. Uvedené platí tím spíš, pokud stěžovatelka pouze odkázala na vyjádření žalované k žalobě, aniž by označila konkrétní argumentaci či závěry žalované, které podle stěžovatelky svědčí o její diskriminaci z výše zmíněných důvodů. Nejvyšší správní soud současně v samotné skutečnosti, že žalovaná neurčila stěžovatelce advokáta k poskytnutí právní služby, neshledal její diskriminaci. Uvedené platí rovněž pro námitku stěžovatelky, že žalovaná a městský soud porušily její práva garantovaná čl. 5 Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením. V posuzovaném případě totiž z okolností věci nevyplývá, že by žalovaná a městský soud diskriminovaly stěžovatelku na základě jejího zdravotního postižení. Nic konkrétního ostatně stěžovatelka k této námitce neuvedla.

[26] Stěžovatelka konečně namítla, že městský soud nesprávně vyložil závěry Ústavního soudu uvedené v nálezu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/2021, č. 38/2023 Sb. Zmíněným rozhodnutím Ústavní soud zrušil část § 18c odst. 1 zákona o advokacii s odůvodněním, že zákonodárce nemůže omezit právo žadatele obrátit se na žalovanou s žádostí o určení advokáta pouze na případy odůvodněné příjmovými či majetkovými poměry, neboť by tím porušil právo na přístup k soudu zaručené v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Zkoumání příjmových a majetkových poměrů stěžovatelky je tak po vydání citovaného nálezu protiústavní.

[27] Stěžovatelce lze přisvědčit, že citovaným nálezem Ústavní soud zrušil část § 18c zákona o advokacii ve slovech „*jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a*“. Konkrétně pak uvedl, že „*napadené ustanovení zákona o advokacii tím, že právo na určení advokáta Komorou k poskytnutí právní služby omezuje pouze na žadatele, u nichž to odůvodňují jejich příjmové a majetkové poměry, představuje nepřípustnou libovůli, neboť paušálně vylučuje z práva na přístup k soudu a práva na právní pomoc osoby, které si nemohou zajistit právní pomoc advokáta na základě jiných důvodů. Jak již bylo uvedeno, právo na přístup k soudu je esenciální součástí práva na spravedlivý (řádný) proces, a tedy práva na soudní ochranu garantovaného v čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Jeho nezbytným předpokladem je právo na právní pomoc garantované v čl. 37 odst. 2 Listiny. Tato základní práva náleží každému, a to pro jakýkoliv typ řízení před soudy či jinými státními orgány či orgány veřejné moci. Omezení těchto základních práv pouze na nemajetné osoby je v rozporu jak s obsahem těchto ustanovení Listiny, tak i v jejich spojení s čl. 3 odst. 1 Listiny, podle kterých základní práva a svobody náleží všem osobám (včetně) „bez rozdílu“ majetku.“*

[28] V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ačkoli byla daná část § 18c zákona o advokacii zrušena s účinností odloženou ke dni 31. 12. 2023, takže formálně jde

pokračování

o stále účinnou součást právního řádu, podle závěrů uvedených v nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 10. 2022, sp. zn. IV. ÚS 579/22, platí, že v „demokratickém právním státě, kterým Česká republika podle čl. 1 odst. 1 Ústavy je, není bez dalšího přípustné, aby orgány veřejné moci vědomě používaly materiálně neústavní právní předpis nebo jeho ustanovení s odůvodněním, že vykonatelnost zrušujícího výroku nálezu byla odložena, a porušovaly tak ústavně zaručená základní práva a svobody.“ I v posuzovaném případě tak bylo nutné zohlednit závěry uvedené ve výše citovaném nálezu Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 44/21, přestože je předmětná část § 18c odst. 1 zákona o advokacii dosud platnou a účinnou součástí tohoto právního předpisu.

[29] Z výše uvedeného je tak zřejmé, že na základě citovaného nálezu Ústavního soudu byla zrušena část § 18c odst. 1 zákona o advokacii, která podmiňovala určení advokáta k poskytnutí právní služby nemajetností žadatele. V tomto ohledu lze souhlasit se stěžovatelkou, že podmínit určení advokáta podle § 18c zákona o advokacii prokázáním nepříznivých příjmových a majetkových poměrů žadatele je protiústavní (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2023, č. j. 9 As 122/2022-36). Zároveň je nutno korigovat závěr městského soudu, že Ústavní soud odkazovaným nálezem rozhodl ve specifické věci. Jak totiž Nejvyšší správní soud konstatoval již výše, ačkoli Ústavní soud rozhodoval na jiném skutkovém a částečně i právním základě, dospěl k závěru, že podmínka nemajetnosti pro určení advokáta k poskytnutí právní služby podle § 18c zákona o advokacii byla v rozporu s právem na soudní ochranu všech osob bez rozdílu. Citovaným nálezem ostatně příslušnou část odst. 1 zmíněného ustanovení, která byla relevantní i pro nyní posuzovanou věc, zrušil.

[30] V posuzovaném případě je však zřejmé, že žalovaná o neurčení advokáta stěžovatelce rozhodla na základě tří důvodů. Prvním z nich byla skutečnost, že stěžovatelka dostatečně věrohodně nedoložila okolnosti týkající se jejích finančních a majetkových poměrů, neboť ani na výzvu žalované nedoložila příjmy matky a nevysvětlila disproporci mezi příjmy a výdaji uvedenými v žádosti o určení advokáta. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval již výše, na základě citovaného nálezu Ústavního soudu byla podmínka nemajetnosti žadatele o určení advokáta uvedená v § 18c odst. 1 zákona o advokacii zrušena. Žalovaná však dále konstatovala, že žádost stěžovatelky představuje zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii. V řízení před Ústavním soudem totiž ústavní stížností napadala rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci, v níž městský soud zamítl její žalobu z důvodu, že nedoložila svá tvrzení rozhodná pro osvobození od soudních poplatků. Třetím důvodem rozhodnutí žalované o neurčení advokáta bylo zneužití práva na bezplatnou právní pomoc stěžovatelkou rovněž podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii. Ve svém systému totiž žalovaná evidovala celkem 19 žádostí stěžovatelky o určení advokáta k poskytnutí právní služby, ač je tento institut zaměřen k zajištění jedné konkrétní právní služby v nezbytně nutném rozsahu, a nikoli k poskytování generální právní pomoci ve všech stěžovatelkou vedených sporech a řízeních. Žalovaná současně vyhodnotila jednání stěžovatelky obecně jako „sudičské“.

[31] Z uvedeného je tak zjevné, že žalovaná nevyhověla žádosti stěžovatelky a neurčila jí advokáta k poskytnutí právní služby z dalších dvou důvodů specifikovaných v § 18c odst. 5 zákona o advokacii. Jinými slovy, neurčila jí advokáta za účelem vedení řízení před Ústavním soudem i z jiných důvodů, než výlučně na základě dostatečného neprokázání příjmových a majetkových poměrů stěžovatelky a osoby žijící s ní ve společné domácnosti.

Proti výše vyjmenovaným dalším dvěma důvodům rozhodnutí žalované však stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nebrojila, resp. proti nim ničeho nenamítla. S ohledem na uvedené je tak zřejmé, že rozhodnutí žalované ob stojí právě z ostatních dvou důvodů, na základě nichž nevyhověla předmětné žádosti stěžovatelky.

[32] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud rozhodl správně, pokud rozhodnutí žalované shledal zákonným. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak nebyl naplněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalované v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti.

[34] Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2023, č. j. 6 A 61/2019-316, byl stěžovatelce ustanoven zástupcem advokát JUDr. Karel Stejskal, LL.M. Zástupci, který byl stěžovatelce ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 10 věta první s. ř. s.). Odměna za zastupování advokátem za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za jeden úkon právní služby poskytnutý stěžovatelce v řízení o kasační stížnosti (sepsání kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon právní služby. Zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto součástí nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 714 Kč, tj. 21 % z částky 3.400 Kč (§ 35 odst. 10 věta druhá s. ř. s.). Odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 4.114 Kč bude ustanovenému zástupci stěžovatelky vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu